

W zarzucie drugim skarżące podnoszą, że Sąd naruszył prawo, uznając, iż Komisja nie była zobowiązana wszcząć formalnego postępowania wyjaśniającego, z tego jedynie powodu, że badanie sprawy co do istoty prowadzi — według niego — do wniosku, że nie przedstawiono dowodu na istnienie korzyści na rzecz Orange i SFR. Zdaniem skarżących wszczęcie formalnego postępowania wyjaśniającego na podstawie art. 88 ust. 2 WE jest bowiem uzasadnione za każdym razem, gdy Komisja nie jest w stanie ustalić w świetle elementów, którymi dysponuje na etapie postępowania wstępnego, czy dany środek jest czy nie jest zgodny z postanowieniami traktatu.

W zarzucie trzecim skarżące wskazują na trzy błędy popełnione przez Sąd dotyczące kwalifikacji prawnej okoliczności faktycznych odnoszących się do, po pierwsze, rzekomej unikalności procedur przyznawania licencji UMTS, po drugie, tak zwanego niepewnego charakteru wierzytelność, których zrzekło się państwo i po trzecie, treści pisma ministerialnego z dnia 22 lutego 2001 r., które wspomina o gwarancji sprawiedliwego traktowania podmiotów gospodarczych, a nie jednakowego traktowania tych podmiotów.

W zarzucie czwartym skarżące podnoszą wreszcie, że Sąd naruszył wielokrotnie prawo przy stosowaniu art. 87 ust. 1 WE. Te naruszenia odnoszą się, odpowiednio, do wprowadzenia wyjątku opartego na strukturze systemu, oceny dotyczącej (nie) istnienia korzyści konkurencyjnej i zastosowania zasady niedyskryminacji.

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-433/07)

(2007/C 269/64)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: C. Zandra i M. Telles Romão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wyko-

nia dyrektywy Komisji 2005/30/WE ⁽¹⁾ z dnia 22 kwietnia 2005 r. zmieniającej, dla dostosowania do postępu technicznego, dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 97/24/WE i 2002/24/WE odnoszące się do homologacji typu dwu- lub trzykołowych pojazdów silnikowych, a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 17 maja 2006 r.

⁽¹⁾ Dz.U. L 106, str. 17.

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-434/07)

(2007/C 269/65)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: C. Zandra i M. Telles Romão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych niezbędnych do wykonania dyrektywy 2005/41/WE ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. zmieniającej dyrektywę Rady 76/115/EWG w sprawie zbliżenia ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do punktów mocowania pasów bezpieczeństwa w pojazdach silnikowych, a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy;

— obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin transpozycji dyrektywy upłynął w dniu 19 kwietnia 2006 r.

(¹) Dz.U. L 255, str. 149.

Skarga wniesiona w dniu 18 września 2007 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Portugalskiej

(Sprawa C-435/07)

(2007/C 269/66)

Język postępowania: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: C. Zadra i M. Telles Romão, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Republika Portugalska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie, że nie przyjmując przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w celu wykonania dyrektywy 2005/39/WE (¹) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 września 2005 r. zmieniającej dyrektywę Rady 74/408/EWG w sprawie pojazdów silnikowych w odniesieniu do siedzeń, ich punktów mocowania i zagłówek, a w każdym razie nie informując o nich Komisji, Republika Portugalska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy tej dyrektywy.
- obciążenie Republiki Portugalskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Termin dostosowania prawa krajowego do dyrektywy upłynął w dniu 19 kwietnia 2006 r.

(¹) Dz.U. L 255, str. 143.

Odwołanie od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) wydanego w dniu 12 lipca 2007 r. w sprawie T-312/05 Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Efrosyni Alexiadou, wniesione w dniu 14 września 2007 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-436/07 P)

(2007/C 269/67)

Język postępowania: grecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciel: D. Triantafyllou)

Druga strona postępowania: Efrosyni Alexiadou

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 12 lipca 2007 r. w sprawie T-312/05 Komisja przeciwko E. Alexiadou, doręczonego Komisji w dniu 18 lipca 2007 r.;
- uwzględnienie żądań Komisji sformułowanych w skardze;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania odwoławczego i kosztami postępowania przed Sądem Pierwszej Instancji.

Zarzuty i główne argumenty

Sąd Pierwszej Instancji dokonał błędnej wykładni ogólnych postanowień umowy (prawo stron), a w szczególności postanowień dotyczących audytu finansowego, które odnoszą się do audytu jako ewentualnej możliwości. Inna klauzula umowna, przywołana z urzędu przez Sąd Pierwszej Instancji, nie nawiązuje nawet do audytu, mimo że dotyczy niewłaściwego wykonania umowy. Zatem obowiązek dokonania audytu nie jest związany z przywołaną klauzulą umowną.

W każdym razie, nie można wymagać audytu finansowego, jeśli byłby on pozbawiony podstaw, bowiem nikt nie jest zobowiązany do wykonania rzeczy niemożliwych, a klauzule umowne powinny być interpretowane w sposób zapewniający ich skuteczność.

Zasada prawidłowego zarządzania środkami budżetowymi sprzeciwia się dokonywaniu przez Komisję bezpodstawnych kontroli. Sąd Pierwszej Instancji wykluczył z góry stosowanie zasady dobrej wiary i dobrych zwyczajów handlowych, które byłyby pomocne w zakresie dokonywanej przez niego wykładni.

Jako że Sąd Pierwszej Instancji wydał wyrok zaocznie nie może on zarzucać Komisji, iż nie wyjaśniła ona przedstawionych zarzutów (w szczególności zarzutu wskazanego powyżej), bowiem oznaczałoby to naruszenie prawa do ochrony sądowej.